

atents també per a corregir-les, suaument, sempre que siguin excessives. Quan les dites emocions es manifestin molt intenses per petites coses, com p. e., per la sola presència d'un gos o d'un gat, o quan donen forts xiscles per insignificants contrarietats, hom ha de considerar-les com excessives i ha de procurar corregir-les. Es fàcil de fer-los perdre la por excessiva envers els animals domèstics acostant-los-hi poc a poc, acariciant nosaltres l'indicat animal, a l'objecte de què vegin com és inofensiu i acabin per perdre la seva por injustificada. Si, no obstant aquesta precaució o tàctica, l'emoció o la por es manté encara en forma desmesurada, s'ha de considerar la criatura dotada d'un sistema nerviós i d'una emotivitat malaltissa, i cal, aleshores, consultar al metge.

A vegades aquests temors exagerats tenen algun origen fonamentat com, p. e., en el fet de què, en alguna ocasió, aquell gos o gat els hagués fet objecte d'alguna agressió. Aquesta por desmesurada de les criatures els fa sofrir molt, i cal esvair-la com més aviat millor.

Els instints naturals de les criatures han d'ésser encarrilats i corregits degudament i en temps oportú, a l'objecte de què, per desviació o per excessiu desenrotllament no es converteixin en orgull, vanitat, enveja, etc. Així la tendència o instint natural de dominació ha d'ésser encausat en el sentit de desitjar solament la superioritat física i intel·lectual envers els altres companys; s'ha de procurar que estimin més l'esforç que el succés. El joc, en l'edat infantil, ha d'absorbir la major part de la seva activitat, puix que això contribueix, en gran manera, no sols a la seva fortitud física, sinó que, també, estimula l'indicat instint de dominació dintre dels seus límits normals.

La por excessiva al perill o a l'inconegut, porta la criatura a la inhibició o, almenys, al rutinarisme. No és, tampoc, convenient que perdi del tot aquest sentiment de por, ja que això el fa ésser prudent. Amb els jocs, especialment en les lluites esportives, és com aconseguirem mantenir-los dintre dels límits convenients.

La gormanderia és un instint molt desenrotllat en les criatures, especialment pels dolços i bombons. A propòsit d'aquest instint, deia el Doctor Turró, en el seu llibre "Orígens de la Intel·ligència", que, si el nen apeteix tant les coses dolces no és pas per gormanderia pròpiament, sinó per necessitat. El sucre és un aliment molt necessari

durant tota la infància, degut a l'activitat amb què es realitzen, en aquesta edat, les combustions orgàniques; i el nen, ha après per experiència que el sucre li afavoreix les dites combustions i, per tant, que li és altament necessari. Per això deia el Dr. Turró: "quan veieu un noi del carrer embadalit davant d'una pastisseria, llepant inclús els vidres dels seus aparadors, no penseu que sigui gormanderia, sinó que és purament necessitat del seu organisme". Això ja diu de si que aquesta aparent gormanderia dels nois l'hem de corregir només en el sentit de què no cometin grans abusos que puguin ocasionar-los alguna indigestió o altres trastorns intestinals. S'aconsella l'aprofitar la indicada apetència per a obtenir de l'infant que senti o que presti l'interès necessari per aquelles altres coses que, a pesar de no ésser-li tan agradoses, li convenen igualment.

Altra característica de l'infant que cal tenir en compte és la curiositat que sent per a conèixer les coses. Al nen, més que l'essència, la situació i la forma de les coses, l'intriga la utilitat de les coses; així podem observar que ells no pregunten pas gaire que és això o com se fa això, sinó per què serveix això.

S'ha de tenir molta cura a contestar les preguntes que, constantment, ens fan els nens. No hem de contestar-los mai ximpleses ni defugir les contestes amb equívocs, sinó dir-los la veritat de les coses. La veritat de les coses, quan resulta quelcom complexa, hom ha de procurar fer-los-hi comprendre mitjançant simbolismes i exemples senzills; i quan la cosa resulta ja massa complicada perquè el nen la pugui comprendre, val més dir-li que encara és massa petit per a comprendre aquella cosa, puix que és molt més convenient això que no pas el sortir-se'n explicant-li qualsevol ximplesa.

En la segona infància o edat escolar, el desenrotllament físic i moral tenen lloc simultàniament, i l'educació d'ambdues coses ha d'efectuar-se conjuntament. L'educació escolar té una importància especialíssima i és per això que metges i pedagogs s'esforcen constantment a perfeccionar els sistemes d'ensenyament, per tal d'adaptar-los, més i més, a les necessitats del nen.

Si passem revista als sistemes d'ensenyament utilitzats avui dia i dels utilitzats vint-i-cinc o trenta anys enrera, podrem donar-nos compte fàcilment del canvi radical que ells han sofert durant el dit transcurs de temps. "La letra con la